

Sygn. akt IV CNP 76/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie skargi pozwanego J. K.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w Olsztynie
z dnia 13 czerwca 2014 r., sygn. akt IX Ca 559/13,
w sprawie z powództwa M. K.
przeciwko J. K. i Wojskowej Agencji Mieszkaniowej
w Warszawie
o ustalenie nieważności umowy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 czerwca 2015 r.,

1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

**2. zasądza od skarżącego J. K. na rzecz M. K. kwotę 1800 zł
(tysiąc osiemset) tytułem zwrotu kosztów postępowania
skargowego.**

UZASADNIENIE

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 13 czerwca 2014 r., wniesiona przez pozwanego, została oparta o zarzut naruszenia art. 56 ustawy z dnia 22 czerwca 1990 r. o zakwaterowaniu sił zbrojnych (t. jedn. Dz. U. z 2010 r., poz. 1367 ze zm.) w wyniku jego błędnej wykładni.

Przy ocenie istnienia podstaw do przyjęcia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wymaga uwzględnienia, że w judykaturze przyjmuje się, iż orzeczeniem niezgodnym z prawem w rozumieniu art. 424¹ jest tylko takie orzeczenie, które jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami, ogólnie przyjętymi Standardami rozstrzygnięć albo orzeczenie wydane w wyniku rażąco błędnej wykładni prawa lub jego niewłaściwego zastosowania. Z tego względu naruszenie prawa stanowiące podstawę skargi musi mieć zatem charakter kwalifikowany i być oczywiste. Te kryteria oceny niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie mogą być odniesione do zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie, którego przedmiotem było powództwo o ustalenie nieważności umowy. Sąd pierwszej instancji uznał to powództwo za zasadne, stwierdzając, że przedmiot umowy stanowił składnik majątku wspólnego małżonków. Stanowisko Sądu Okręgowego, który podzielił ocenę o nieważności umowy, odwołując się do stanowiska judykatury, w tym ocen prawnych wyrażonych przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 7 lutego 2014 r., III CZP 120/13, nie wskazuje na możliwość stwierdzenia naruszenia przepisów prawa materialnego znajdujących zastosowanie w sprawie w stopniu oczywistym i rażącym.

Z tych względów skargę należało uznać za oczywiście bezzasadną w rozumieniu art. 424⁹ k.p.c. Dlatego też Sąd Najwyższy odmówił jej przyjęcia do rozpoznania.